

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Βγχεκρίμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932).
Τιμηθέν διὰ του Αργυρού Μεταλλίου της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ 1945 :
Διά τους δέκα μήνας (Μάιος-Δεκέμβριος)
Δρ. 1300. Κατά τετραμηνίαν Δρ. 700.
Κατά φύλλον Δρ. 50.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Απερσώτως: «Πρός τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ἄδης Γ' Σελιερ-
βόλου, ἀριθ. 28 — Ἀθῆνας». Τηλέφ. 55.538

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚ. ΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1945
ἐξαιρετικῶς, ἐπειδὴ ἀρχίζει τὸν Μάϊον,
θα περιλάβῃ φυλλάδια, δωδεκασέλιδα ἢ
ὄκτασέλιδα, ὀκτὼ μόνον μηνῶν.

Παλαιὸι Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται ἀπὸ δρχ. 1500
ἐκαστος καὶ ἕνω.—Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλ-
λον ἀποκτὰ πρόνομιαν συνδρομητοῦ λαμβάνων
ψευδώνυμον δι' ἕνα τὸ ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 200

Περίοδος Γ'. — Τόμος 1ος

Ἀθῆνας, 19 Μαΐου 1945

Ἔτος 67ον — Ἀριθ. 3

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

—Θάπρεπε νάχαμε κιόλας ξεκι-
νήσει, Σέρ Όλιβερ, εἶπε ὁ Χάτς κ-
θῶς βοήθησε τὸν Σέρ Όλιβερ ν' ἀ-
ιέβη σὸ ἄλογο.

—Μπέννεντ, τὰ πράγματα, ἀλλάξα-
νε, ἀπάντησε ὁ πάστορ. Τώρα δὲν
υπάρχει πιὰ Ἄπληγγιαντ — Θεὸς
σχωράστον — γιὰ τὴν ἀναλαβὴ τῆ
φρουρά. Θὰ τὴν ἀναθέσω σὲ σένα,
Μπέννεντ. Ἐχω ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν
ἀξιο ἄνθρωπο, γιὰ νὰ εἶμαι ἤσυχος,
αὐτὸν τὸ κεντρὸ μὲ τὰ μαῦρα
βέλη. «Καὶ ἵπτα το βέ-
λος ἐν οὐρανῶις» λέει
τὸ Εὐαγγέλιο. Μὰ δὲν ξέρω
τὸ κείμενο καλά. Εἶμαι ἕνας
τεμπέλης παπᾶς, ποὺ περισσό-
τερο ἀσχολοῦμαι μὲ τὶς δου-
λειῆς τῶν ἀνθρώπων. Λοιπὸν,
πάμε γρήγορα Χάτς. Οἱ χω-
ριάτες θάχουν μαζευτῆ, κι
ὄλας, στὴν ἐκκλησία.

Ἔτσι πήρανε μὲ τ' ἄλογο
τὸ δρόμο πρὸς τὰ κάτω, κι ὁ
ἀγέρας, φυσώντας πίσω τους,
ἀνέμιζε τὶς ἀκρᾶς τοῦ ράσου
τοῦ Σέρ Ντάνιελ. Καθὼς πή-
γαιναν, σύννεφα ἀρχισάν νὰ
μαζεῦνται στὸν οὐρανὸ καὶ
νὰ σκιαζοῦν τὸν ἥλιο. Εἶχαν
προσπεράσει μερικὰ σκόρπια
σπιτάκια τοῦ Τένστικ, δταν
σὲ μιὰ στροφῆ τοῦ δρόμου εἶ-
δαν μπροστὰ τους τὴν ἐκκλη-
σίαν. Καμμιά δωδεκαριά σπι-
τὰ βρίσκονταν γύρω της, ἀλ-
λὰ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν ἀλλή-
τῃ; ἐκκλησίας ἀρχίζαν τὰ
λειβάδια. Στὴν πύλη, καμμιά
εἰκοσαριά ἄνθρωποι ἦταν μα-
ζεμένοι. Ἄλλοι πάνω στὴ σέλ-
λα, ἄλλοι δίπλα στ' ἄλογα

τους. Δὲν ἦταν ὀπλισμένοι ὅμοια
ὄλοι. Μερικοὶ κρατοῦσαν ἀκόντια,
ἄλλοι ἀξίνες, ἄλλοι τόξα, ἄλλοι ἦ-
ταν πάνω σὲ ἄλογα ποὺ μόνο γιὰ
τὸ ἀλῆτρι ἔκαναν καὶ ποὺ ἦταν ἀ-
κόμα λερωμένα μὲ λάσπες ἀπὸ τὰ
χωράφια. Γιατὶ αὐτοὶ ἦταν τὰ ἀ-
πεινάρια τοῦ τόπου, ἀφοῦ ὄλοι οἱ
πιο ἱκννοὶ ἄντρες καὶ οἱ καλύτερα
ἐξοπλισμένοι εἶχαν πάει μπροστὰ
μὲ τὸν Σέρ Ντάνιελ.

—Καλὰ τὰ καταφέραμε, — δόξα

«Προσπεράσαν δσο μπρ-
οστῶσαν πρὸ ἐκκλησίας...»

τῷ Θεῷ — ὁ Σέρ Ντάνιελ θὰ μείνῃ
εὐχαριστημένος μὲ τὸ πάρα πάνω,
παρατήρησε ὁ πάστορ, μετρώντας
ἀπὸ μέσα του τὴν ὄμαδα.

—Ποῖος εἶναι ἐκεῖ; Στάσου ἀν
εἶσαι ἐν τάξει! φώναξε ὁ Μπέννεντ.

Ἐνας ἄνθρωπος φάνηκε νὰ γλιο-
τρά ἀπὸ τὴν ἀδλῆ τῆς ἐκκλησίας,
ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Στὸ ἀκουσμα
τῆς φωνῆς ἀφῆξε κάθε προφύλαξη
καὶ ἔτρεξε γρήγορα σὸ δάσος.

Ἄσοι στέκονταν στὴν πύλη, καὶ
ποὺ ὡς ἐκείνη τῇ στιγμῇ δὲν εἶχαν
ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία τοῦ ξένου,
ἀναστατώθηκαν καὶ παραμέρισαν.
Ἄσοι δὲν ἦταν πάνω στ' ἄλογα,
πήδησαν στὴ σέλλα τους καὶ ὄλοι
οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν νὰ τὸν

πιάσουν. Ἀλλὰ εἶχαν νὰ κά-
νουν τὸ γύρο τῆς ἐκκλησίας,
καὶ ἦταν φανερό πὼς ἐκεῖνος
θὰ τοὺς ξεφευγε. Ὁ Χάτς
δλαστημώντας κοίταξε νὰ πη-
δῆξῃ τὸ φράχτη μὲ τ' ἄλογό
του. Τὰ ζῶο ὅμως τινάχτηκε
καὶ τὸν πέταξε χάμω μὲσ' τῆ
σκόνη. Βανάσηκώθηκε ἀμέ-
σως κι ἄρπαξε τὰ λουριά. Ὁ-
μως ἦταν ἀργά πιὰ, ὁ ἀγνω-
στος εἶχε κερδίσει μεγάλη ἀ-
πόσταση, καὶ κάθε ἐλπίδα γιὰ
νὰ πιαστῆ ἦταν χαμένη.

Πιὸ σωστὰ ἀπ' ὄλους ἔκανε
ὁ Ντίκ. Ἄντι νὰ τρέξῃ, σὲ μιὰ
μάταιη καταδίωξη, ἄρπαξε
τὸ τόξο του, τὸ τέντωσε, ἔβα-
λε τὸ βέλος, καὶ τῇ στιγμῇ ποὺ
οἱ ἄλλοι τρέχανε, στράφηκε
στὸ Μπέννεντ καὶ τὸν ρώτησε
ἀν ἠμποροῦσε νὰ χτυπήσῃ.

—Χτύπα! χτύπα! φώναξε
ὁ πάστορ μὲ σκληρότητα.

—Πέτυχέ τον, Ντίκ Σέλ-
τον, εἶπε ὁ Μπέννεντ. Ρίχτους
κάτω σάν ὄριμο μῆλο.

Ὁ ἀγνωστος δὲν ἤθελε
τώρα παρὰ λίγα πηδημα-
τα γιὰ νὰ σωθῆ. Ἀλλὰ ἔ-

πειδή εκείνη ή άκρη του λειβά-
διου ήτανε πολύ άνωμαλη και ά-
νηφορική, αναγκάζονταν να τρέχει
λιγότερο από πριν. Δέν ήταν εύκολο
δμως να τον πετύχουν, γιατί είχε
άρχισει να σκοτεινιάζει, κι' αυτός
έτρεχε μ' έναν άκανόνιστο τρόπο.
Τήν ώρα που ο Ντίκ σημάδεψε με
το τόξο, έννοιωσε οίκτο και μιá
περίεργη επιθυμία να μήν πετύχη
ρίχνοντας. Τό θέλος, έξέφυγε ώς όσο.

Ο άνθρωπος σκόνηταψε κι' έπεσε.
Μιά κραυγή χαρής ακούστηκε από
τόν Χάτς και από τους άλλους. Μά
δέν κράτησε ή χαρά τους για πολύ.
Ο άνθρωπος εκείνος, όπως έπεσε ά-
λαφριά, ξανασηκώθηκε τό ίδιο, και
γυρνώντας προς τό μέρος τους, κού-
νησε τό καπέλλο του κοροϊδευτικά
κι' έγινε άφαντος μέσ' στό δάσος.

— Άς πάη στην κακιά τήν ώρα!
φώναξε ο Μπέννετ. Έχει πόδια δια-
βόλου, και τρέχει έτσι. — μά τούς Ά-
γιους—άλλά τόν πλήγωσε, Σέλτον,
τό πήρε μαζί του τό βέλος σου. Πο-
τέ του να μη δη καλό!

— Καλά, μά τί γύρευε στην έκ-
κλησία; ρώτησε ο Σέρ Όλιβερ. Φο-
βάμαι πως κι' τι κακό θάχη γίνεται εδώ.
Κλίψμπυ, καλέ μου φίλε, κατέβη
άπ' τ' άλογό σου και ψάξε καλά ά-
νάμεσα στό δέντρα.

Ο Κλίψμπυ πήγε κει, και σε λί-
γο γύρισε φέρνοντας ένα χαρτί.
— Αυτό τό χαρτί ήταν καρφω-
μένο στην πόρτα της έκκλησίας, εί-
πε δίδοντας τό στον πάστορα. Δέν
δρῆκα ίππο? άλλο, κύριε Πάστορ.

— Για όνομα του Θεού—φώναξε
ο Σέρ Όλιβερ—αυτό καταντάει ξε-
ροουλία! Για τό χατήρι του βασι-
λιά, ή του άρχοντα του τόπου; Πάει
καλά! Μά όχι και όποιος περνάει
να μporή να καρφώνη χαρτιά στην
πόρτα της έκκλησίας! Αυτό πιά εί-
ναι σωστή ξεροουλία! Άλλά οι άν-
θρωποι πάντα κάνουν πράγματα χω-
ρίς νόημα! Τι γράφει τώρα σ' αυτό
τό χαρτί? Αρχίζει και σκοτεινιά-
ζει. Ρίχαρτ Σέλτον, έχεις γερά μά-
τια. Διάβασέ μου, σε παρακαλώ, τί
λέει.

Ο Ντίκ Σέλτον πήρε τό χαρτί
στά χέρια του και τό διάβασε δυ-
γατά. Ήτανε μερικοί κακόμετροι
στίχοι με σκληρή όμοιοκαταλήξια
γραμμένοι με χοντρά γράμματα και
με κοινότητες λέξεις. Προφέροντας
τις όσα μπορούσε καλύτερα άρχισε
να άπαιγγέλη:

Τόσορα μάθρα βέλη, στή ζώνη μου
[ρομαδιά,
Τόσορες είν' ή πίκρες που έχω στην
[καρδιά,
Τόσορες είν' οι έχθροί μου, που μ' έ-
[χουν βασανίσει,

Γι' αυτούς είναι τά βέλη. Κανένος δέ
[θα ζήσει!
* * *
* * *
* * *
* * *

Με τό άλλο, ο Μπέννετ Χάτς θά χει-
[πηθή,
πούκαψε τό Γκρίμστον, χωρίς να λυ-
[πηθή.

Τό τρίτο για τόν Όλιβερ Ότς, σημάδι
[έχω βάλει,
που έκαψε του Χάρου Σέλτον τό κεφάλι.

Τό τέταρτο, Σέρ Ντιάνιελ, θά σ' εύρη
[μιά φορά,
Σάν έρθη κι' ή δικιά σου ή οσιρά.

Για τόν καθένα έπτασε τό δικαιο τό
[τέλος,
— Για κάθε μιá μαύρη καρδιά, κι' άπ'
[ένα μαύρο βέλος—
* * *
* * *
* * *

Είστε χαμένοι για καλά, ποιά δέ θά
[σας θήτε!
ΤΩΝ ΑΜΕΝΤ-ΟΛ
[άπ' τό Πάστορο δάσος
και οι έθνομοι σύντροφοί του

Υ. Γ. Έχουμε πολλά τόξα, και γε-
ρά σκόνια και για τούς άλλους τούς
δικούς σας.

— Άλλοίμονο! Για τ' όνομα του
Θεού! φώναξε ο Σέρ Όλιβερ με-
λαγχολικά. Φίλοι μου, ο κόσμος εί-
ναι κακός, και κάθε μέρα γίνεται
χειρότερος. Ορκίζομαι στό Σταυρό
του Χάλλυγοντ πως είμαι άθώος
σαν άδάπτιστο παιδί, για τήν κατη-
γόρηκα που μου δίνουν. Κανένος δέν
κόπηκε ο λαιμός. Είναι γελασμένοι
αυτοί που τό λένε, υπάρχουνε άν-
θρωποι αξιόπιστοι για να τό βεβαι-
ώσουν.

— Δέν όφελουν σε τίποτα αυτά,
κύριε Πάστορ, είπε ο Μπέννετ, εί-
ναι λόγια χαμένα.

— Όχι, Μπέννετ, δέν είναι όπως
τό λές, και να κοιτάξης τή δουλειά
σου, άπήντησε ο πάστορ. Πρέπει να
άποδείξω πως είμαι άθώος. Δέν μπο-
ρώ χωρίς λόγο να χάσω τή ζωή μου
άπό μιá πλάνη. Θα φέρω μάρτυρες,
ότι δέν είμαι άνακατωμένος σ' αυτή
τήν υπόθεση. Ούτε ήμουνα καν στό
Μόν Χάουζ. Μά έλανε στείλει σε
μιá άποστολή κατά τις έννενα ή ώρα,
δταν...

— Σέρ Όλιβερ, είπε ο Χάτς δια-
κόποντάς τον, άφού δέ σταματάτε
αυτό τό κήρυγμα, θά δώσω τό σύ-
νθημα να ξεκινήσουμε με τά άλογα.
Κι' ενώ δινόντανε τό σύνθημα, ο
Μπέννετ πλησίασε τόν παραγμένο
πάστορα, και ψιθύρισε κάτι σ' αυτί
του με βίαιο τρόπο.
Ο Ντίκ Σέλτον είδε τά μάτια
του Σέρ Όλιβερ να πέφτουν για μιá

στιγμή άπάγω του, φοβισμένα. Αυτό
τόν έβλεπε δέ σκέψη. Γιατί ο Σέρ
Χάρου Σέλτον ήτανε πατέρας του.
Άλλά δέν είπε ούτε λέξη, ούτε και
άλλαξε έκφραση.

Ο Χάτς και ο Σέρ Όλιβερ συζη-
τούσαν για κάμποση ώρα πάνω στό
σχεδιά τους, που άλλαζαν τώρα. Α-
ποφάσισαν να χρησιμοποιήσουνε δε-
κα άνδρες για φρουρά στό Μόν Χά-
ουζ, μά και για να συνοδεύουνε τόν
Πάστορα να περάση τό δάσος. Έν
τό μεταξύ, άφού ο Μπέννετ θάμενε
με τή φρουρά ή άρχηγία της όμά-
δας που θά πήγαινε για ένταξηση,
δόθηκε στόν Ντίκ Σέλτον. Πραγμα-
τικά, δέν υπήρχε άλλος τρόπος. Οι
άνδρες αυτοί ήτανε άπλοϊκοί χωριά-
τες, άδέξιοι για πόλεμο, ενώ ο Ντίκ
δέν ήτανε μονάχα αγαπητός από
όλους, αλλά φαινόταν οσοδάρς και
άποφασιστικός, πάρα πάνω από
τήν ήλικία του. Άν και είχε με-
γαλώσει σ' αυτόν τόν ζεστο τόπο, ο
νεαρός Ντίκ είχε μάθει γράμματα
άπό τόν Σέρ Όλιβερ, και ο Χάτς
του είχε δείξει πως να μεταχειρίζε-
ται τά όπλα, και πως να διευθύνη
μιá όμάδα. Ο Μπέννετ ήτανε πάντα
καλός καζύ του και πρόθυμος να τόν
βοηθή. Ήτανε από κείνους που
είναι ερωμερά σκληροί για τούς έχ-
θρούς, αλλά άλλο τόσο πιστοί και
άφοσιωμένοι στους φίλους.

(Ακολουθεί)

Η ΜΟΛΙΣΤΡΑ

Ο τίτιξικας δέ σταματάει, δέ σταματάει,
μά άνάψαν τά πυράγκαθα στον άππό μας
κι' οι οσθαγοί τοίχου ρωτάνε τή θερμά-
για τή φωτιά.

Μπαλίσσα άγέρινη
πετάς στό κάγκελο του περιβολού,
σίς κάμαρες που άνοιξαν
για να καζέψουν ήλιο,
χνοοδι άπό τό ίπτερο
μιός κοιμισμένης πεταλούδας.

Γελάει μέσ' στό νερό
τό καλοκαίρι επίμονα,
μά σπιές περνοθν πάνω
στό εισηνικό τραπεζομάντηλο.

Παίξεις κυνηγητό με τό μελτέμ,
καίσεις κρυφτό με τά παιδιά
πίσω άπ' τίς πόρτες
πιο διαβατόρη από τ' άσπρα σύννεφα.

Τι μυστικά ψιθύρισε
στό φύλλα που γεράσανε,
και ποιά τραγοοδι στό μπουμπάκια
άπ' τά χρυσάνθεμα,
και για ποιά φίλο μακρινό
μάς φέρνεις τήν παραγγελιά
τό σπιτι μας να τούμασσει
σε μιá ζεστή άγκαλιά;

Μικρή χυρά, είσαι παραμύθι
του χριμόνα που έρχεται,
ή τ' όνειρο της τελευταίας
καλοκαιριάτικης αυγής;

ΡΟΖΕΛΑΝΤΙΑ

Ο ΔΙΑΒΟΛΑΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΙΑΤΗΣ

Ένας φτωχός χωριάτης πήγε στό
χωράφι του να δργώση, χωρίς να
προγευματίση. Πήρε μόνο μαζί του
άπό τό σπιτι μιá φέτα ψωμί. Ξε-
φόρτωσε τό άλέτρι από τό άλογο,
τό έξέφε, και τό ψωμί τό έκρυψε
κάτω από ένα θάμνο και τό σκέπα-
σε με τό καφτάκι του. Όργωσε, δρ-
γωσε και πείνασε και αυτός και τό
άλογο του. Παράτησε τό άλέτρι του,
ξέζεψε τό άλογο του και τό άπλώσε
να δασκός. Ίστερα πήγε στό θά-
μνο, να πάρη τό ψωμάκι του να κο-
λατοίση. Σηκώνει τό καφτάκι του
και τίποτα δέ βρίσκει άποκάτω. Ψά-
χει άπ' εδώ, ψάχνει άπ' εκεί, τί-
ποτα ψωμί. Άπόρησε ο χωριάτης:

«Πέρτερο πράγμα!» σκέπτεται.
«Κανένα δέν είδα και όμως τό ψωμί
λέπει!» Τι είχε συμβεί; Ένας δια-
βολάκος δταν ο χωριάτης δργωνε,
έκλεψε τό ψωμί και κρύφτηκε πίσω
άπό τό θάμνο, ν' ακούση πως ο χω-
ριάτης θά βλαστημάει και πως θά
μελέτα όλοένα τό διάβολο.

Δυσήθηκε ο χωριάτης. «Άς πάη
στό καλό» είπε. Δέ θά πεθάνω από
τήν πείνα! Κάποιος θά χρειάστηκε
τό ψωμί και τό πήρε. Άς τό φάη!»

Και διευθύνθηκε στό πηγάδι να
πιη νερό. Αφού ήπιε και αναπαύ-
θηκε, έπιασε τό άλογο, τό έξέφε στό
άλέτρι και άρχισε πάλι να δργώνη.
Στενοχωρήθηκε ο διαβολάκος, που
δέν τό κατάρφανε να βλαστημήση ο
χωριάτης, και πήγε να τό αναφέρη
στόν πιο μεγάλο διάβολο. Περου-
σιάζστηκε λοιπόν σ' αυτόν και του
είπε πως έκλεψε τό ψωμί και πως ο
χωριάτης, χωρίς να βλαστημήση,
είπε: «Άς τό φάη!» Θύμωσε
ο μεγάλος διάβολος και λέει στό
διαβολάκο: «Άν ο χωριάτης δέ βλα-
στήμησε, δέν φταίει αυτός. Φταίς
εσύ. Δέν ήξερες να φερθής. Άν οι
άνθρωποι δέ βλαστημούν, τότε έμεις
δέν άζίζι να ζομέ. Δέν πρέπει
αυτό τό πράγμα να μείνη έτσι! Πή-
γαινε άμέσως πάλι στόν ίδιο χωριά-
τη. Σου δίνω όιορία τρία χρόνια.
Άν σ' αυτό τό διάστημα δέν κάνης
τό χωριάτη ν' άμαρτήση, θά σε δου-
τήσω μέσα σε άγιασμό».

«Φοβήθηκε ο διαβολάκος, ανέθηκε
στη γη και άρχισε να σκέπτεται πως
να διορθώση τό λάθος του. Σκέφθη-
κε, σκέφθηκε και έρθηκε. Μεταμορ-
φώθηκε ο διαβολάκος σε καλόν άν-
θρωπο και πήγε έργάτης στό φτωχό
χωριάτη. Και τόν δίδαξε να σπειρη
σιτάρι τό καλοκαίρι σε βάλτο. Ά-
κουσε ο χωριάτης τό διαβολάκο και

έσπερε σε βάλτο. Τό καλοκαίρι ήταν
ξερό και τά σπαρτά όλων των χω-
ρικών καταστράφηκαν από τήν ξη-
ραία. Του χωριάτη αυτού μεγά-
λώσε γερό, πυκνό, με στάχυα θαριά.
Πήρασε τή χρονια του ο χωριάτης
και του περίσσεψε και κάμποσο σι-
τάρι. Τό άλλο καλοκαίρι ο διαβολά-
κος συμβούλεψε τό χωριάτη να σπει-
ρη στό βουνό. Και τό καλοκαίρι
εκεινό βγήκε βροχερό. Τά γεννήμα-
τα των άλλων χωρικών βλάφτηκαν
άπό τά πολλά νερά. Ψήλωσαν πολύ,
έγειραν στη γη και σάπισαν. Του
χωριάτη όμως στό βουνό εύτόχησαν.
Πήρασε τή χρονια του και του έμει-
νε ακόμη περισσότερο σιτάρι. Και
δέν ξέρει ο χωριάτης τί να τό κάνει.

Ο διαβολάκος έργάτης δίδαξε τό
χωριάτη πως να κάνη ρακί από σιτά-
ρι. Έβγαλε ρακί ο χωριάτης και ή-
πιε και κέρασε και άλλους. Ήρθε
τότε ο διαβολάκος στό μεγάλο διάβο-
λο, και άρχισε να ύπερηφανεύεται
πως διορθώσε τό λάθος του. Ο μεγά-
λος διάβολος πήγε να ιδη ο ίδιος. Έρ-
χεται στό χωριάτη και βλέπει. Είχε
μαζέψει αυτός διάφορους πλούσιους
φίλους του και τούς φίλευε ρακί. Η
γυναίκα του κερνούσε τό ρακί στους
μισοφιρούς. Έκει όμως, που περ-
νούσε από τό τραπέζι, κάπου πιάστη-
κε κι' έχυσε ένα ποτήρι ρακί. Θύ-
μωσε ο χωριάτης κι' έβρισε τή γυ-
ναίκα του. «Άι στό διάβολο, τής
λέει! Μήπως νόμισες πως χύνεις ά-
πολύματα; Στραβοπόδα, έχυσε τέ-
τοιο σπουδαίο ποτό στη γη!» Σκού-
νησε με τόν άγκώνα του ο μικρός δια-
βολάκος τόν μεγάλο και τού λέει:
«Περίμενε και θά ιδής, πιο πολλά
άκόμε».

Αφού μάλωσε τή γυναίκα του,
κερνούσε ο ίδιος. Τή στιγμή εκείνη
κάποιος φτωχός χωριάτης έρχεται
άπό τή δουλειά του και άπρόσκλητα
μπαίνει μέσα. Αφού χαιρέτησε, κά-
θεται και βλέπει. Οι άνθρωποι πι-
νουν ρακί. Ήθελε κι' αυτός λίγο.
Κάθεται, κάθεται και καταπίνει τά
σάλια του. Ο νοικοκύρης δέν του
προσφέρει. Μόνο σκέπτεται με τό
νού του. «Μήπως δέν μας φθάση
έμας».

Άρесе αυτό στό μεγάλο διάβολο.
Και ο μικρός του λέει. «Περίμενε
να ιδής τί θά άπογίνη».

Ήπιαν οι πλούσιοι χωριάτες, ή-
πιε και ο νοικοκύρης. Άρχισαν ο
ένος να λέη στόν άλλον κολακείες
και ψεύτικα λόγια. Άκουσε ο με-
γάλος διάβολος και λέει:

— Αφού άπ' αυτό τό πιστό άρ-
χισε ο ένος να κοροϊδεύη τόν άλ-
λον, όλους τούς έχομε στό χέρι μας.

Περίμενε, λέει ο μικρός διά-
βολος, να ιδής τί θά γίνη. Άς πιούν
άκόμε από ένα ποτηράκι. Τώρα σαν
άλεποδες κουνούν τις ουρές τους
και ο ένος κοροϊδεύει τόν άλλον.
Σέ λίγο θά γίνουν λύκοι άγριοι.

Ήπιαν οι χωρικοί άλλο ένα πο-
τηράκι άκόμε. Οι όμιλίες τους άρ-
χισαν να γίνονται δυνατότερες και
άγριότερες. Άντι για λόγια κολα-
κευτικά, άρχισαν να βρίζονται. Ά-
γρίεψαν. Πιάστηκαν στό χέρι κι'
έσπασαν τις μάσκες τους. Έλαβε μέ-
ρος κι' ο νοικοκύρης στόν καυγά και
τόν έβειραν κι' αυτόν. Τό παρατήρησε
ο μεγάλος διάβολος και του άρесе
κι' αυτό. «Όρατο πράγμα!» λέει.

Περίμενε λίγο και θά ιδής τί
θά γίνη! τού άπαντά ο μικρός. Άς
πιούν άκόμε ένα ποτηράκι. Τώρα
είναι άγριεμένοι σα θηρία. Έπειτα
άπό ένα άλλο ποτηράκι, θά γίνουν
σωστά γουρούνια.

Τράδηξαν οι χωριάτες και άλλο
ποτηράκι. Μέθυσαν τέλεια. Φλυα-
ρούν, φωνάζουν, δέν καταλαβαίνει ο
ένος τόν άλλον. Θέλουν να φύγουν.
Χωρίζονται δυο δυο, τρεις τρεις. Κυ-
λιούνται όμως στους δρόμους. Βγήκε
και ο νοικοκύρης να ξεπροβείση
τούς μισοφιρούς του και πέφτει με
τά μούτρα στις λίσπες. Άπλώθηκε
δλόκληρος και κυλιέται σαν γουρούνι.
Αυτό άρесе ακόμη περισσότερο στό
μεγάλο διάβολο.

Όρατο ποτό σκέφθηκες, λέει
στόν μικρόν. Για πές μου πως τό
επίτισες; Χωρίς άλλο, πρώτα πρώ-
τα θά έβαλες μέσα αίμα άλεποδς και
γι' αυτό οι χωριάτες γίνηκαν σγα
άλεποδες. Έπειτα θά έβαλες αίμα
λύκου και γι' αυτό άγρίεψαν σαν λύ-
κοι. Έπειτα θά έβαλες αίμα χοίρου
και γι' αυτό έγιναν σαν γουρούνια.

— Όχι, λέει ο μικρός. Δέν έκα-
μα έτσι. Εγώ μόνο τούδωκα σιτά-
ρι περισσότερο. Μά μέσα στόν άν-
θρωπο είναι και αίμα θηρίου. Όταν
ο άνθρωπος έχει όσο ψωμί χρειάζε-
ται, τό αίμα του θηρίου δέν ξανά-
ζει. Τότε και μιá κόρα ψωμί δέν τή
λυπάται. Όταν όμως έχει περισσό-
τερο ψωμί, σκέπτεται τότε πως θά
διασκεδάση. Κι' εγώ τόν έδίδαξα να
φτιάγη ρακί. Και δταν αυτός άρχι-
σε τό δῆρο του Θεού να τό κάνη
ρακί, για να μεθάη, γίνηκε και
άλεποδ και λύκος και γουρούνι. Τώ-
ρα πιά άρκει να πίνη για να γίνε-
ται θηριο.

Παίνεσε τόν μικρόν ο μεγάλος,
τόν συγχώρησε και τόν προβίβασε
στους μεγάλους διαδούλους.

Μεταφορ. ΠΑΝΟΥ Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ.

Μυθιστόρημα υπό ANDRÉ LAURIE

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

—Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Οι δούλοι, οι γυναίκες, οι απελευθεροί κάρφωσαν μ' αγωνία τα μάτια τους επάνω του και περιμέναν το πρώτο του κίνημα. Ο πατέρας μου έσκυψε και με κοίταζε. Έγω, μικρούτσικος, τιποτένιος, κλαυρίζοντας αδύνατα, κοιτούσα επάνω στη γριά γη. Με παρατήρησε με ειδη γερών και καλοκαίρι μόνον. Έσκυψε και με πήρε στην άγκαλιά του. Αμέσως χαρούμενες φωνές αντήχησαν. Ο πατέρας μου με είχε σηκώσει! Θα ζούσα, θα μεγάλωνα, θα γινόμουν ελεύθερος σαν και καίνο. Αν άπεναντίας γύριζε τη ματιά του από πάνω μου, βλέποντάς με ασθενικόν ή κακοφτιαγμένον, γρήγορα θα με σήκωναν από μπροστά του, θα με παρατούσαν σε μία έρημιά και θα φηναν τη λιγιστή σπιθαμή της ζωής που ζωνάνευε την ύπαιθρό μου, να σβήσει μέσ' στα δάκρυα. "Αλομόνο! Πολ- λές φορές, όταν με δέ- ραιναν τα δεινά του πο- λέμου και της σκλαβιάς, σκέφτηκα αν δεν ήταν καλύτερο για μένα να μη ζώ, παρά να υποφέρω τη δυστυχία που γνώρισα μόλις έγινα άντρας."

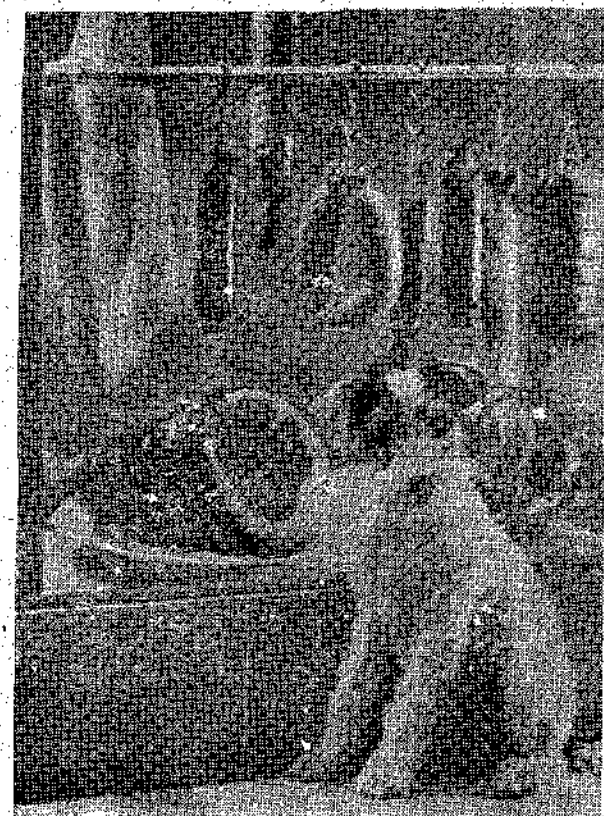
Ο Πρόας στέναξε και για μία στιγμή άκούμ- πησε το μέτωπό του επάνω στο μακρύ, γυρ- τωμένο ραβδί του, το σύμβο- λο της εξουσίας που είχε επάνω στους μαθητές του. Ο Περδίκκας, που τα μάτια του έλαμπαν με σκοτεινή φωτιά, φάνηκε σαν να σκε- πτόταν, πώς για λογαριασμό του θα προτιμούσε τον θάνατο από τη δου- λεύα... Μα ο μάλακός Αμύντας α- πλώς χαϊδευτικά το χέρι του στο δάσκαλό του και βρήκε μερικά τρυ- φερά λόγια για να παρηγορήσει τον δυστυχισμένο εξόριστο:

—Μη λυπάσε. που ο πατέρας σου σε άφησε να ζήσεις, γιατί αλλιώς δεν θα σε γνωρίζαμε έμετες, είπε.

Για πές μας τώρα παρακάτω, διη- γήσου μας τί συνέβη αφού σε πήρε στην άγκαλιά του ο Νικίας:

—Οι θεοί σε προστατεύουν, αγα- πητέ μου Αμύντα, γιατί έχεις καλή κι' ευγενική καρδιά, είπε ο αίχμα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΣΚΥΛΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ο Σπίθας, ο σκύλος του Αλανισαπόλη, φυλάει τα ζαμπόνια και τα λουκάνικα κατά την άκουσία του κυρίου του, χωρίς να άγγιξη το παραμικρό. Μόνο που δεν πουλάει και στους παλάτες.

λιντος. Έξακολουθώ λοιπόν: Με άρπαξαν οι γυναίκες και γεμάτες χαρά με πήγαν στο γυναικωνίτη. Εκεί με βούτηξαν μέσα σε δροσερό λουτρό, μ' έπλυναν, με στεγγώσαν κι' ύστερα μ' έβαλαν μέσα σε μία κόφα από λυγαριά, απ' εκείνες που χρησιμοποιούν στην πατρίδα μου για να χωρίζουν το άχυρο από το σιτάρι. Τό έχουν κι' αυτό για σημάδι πλού- του και καλής ζωής.

Η γιαγιά μου ή Κορνηθώ φύλα- γε συνήθειες του παλιού καιρού. Γι' αυτό με λούσανε με κρύο νερό, κι'

δχι με χλιαρό, όπως συνηθίζταν. Ούτε θέλησε να φασκιάσει τα τρυφε- ρά μέλη μου μ' ένα σωρό πανιά που μετχειρίζεμαστε για το σπαργα- νωμα των βρεφών και που είναι τό- σο βλαπτικά για την ανάπτυξη του, όπως έλεγε ή γιαγιά μου. Μόλις και με τύλιξε με λίγα σπάργανα, θέ- λοντας από μιας άρχης να με συ- νειθίσει στο κρύο... Πέρασαν πέντε ημέρες. Την έκτη ή Κορνηθώ με πήρε στα χέρια της και με πέρασε τρέχοντας πολλές φορές γύρω από το δωμά- τιο Απολλώνια. Μπροστά πήγαιναν ο παππούς μου και ο πατέρας μου, και από πίσω της έρχον- ταν όλοι οι υπηρέτες του σπιτιού μας. Ο ζω- μός αυτός ήταν στην μέση μπρός στην εξώπορ- τα και ή φωτιά έκαιγε σ' αυτόν νύχτα και μέ- ρα. Αυτή ήταν ή τελε- τή του καθαρισμού.

Οι δικοί μου περιμέ- γαν να περάσουν πρώτα έφτά μέρες, γιατί συμ- βαίνει καμιά φορά να πεθαίνουν τα παιδιά μέ- σα σ' αυτό το διάστημα από σπασμούς. Ύστερα ο πατέρας μου μαζέψε τους δικούς του και τους είπε πως αποφάσισε να με βάλει στο δωμά- τιο Πρόας, τ' όνομα του πατέρα της μητέρας μου, που ήταν πεθαμένος από καιρό. Γιατί αυτό ζη- τάει ή συνήθεια, να παιρ- γη ο μεγαλύτερος γιός το όνομα του παππού του. Αφού τέλειωσε κι' αυτή ή τελετή, οι συγ- γενείς μαζεύτηκαν όλοι να γιορτάσουν τη μεγά- λη ημέρα, γύρω από το μεγάλο τραπέζι, που στήθηκε κάτω από τα

δέντρα γιατί δεν χωρούσε μέσ' στο σπίτι. Πολλές φορές μου διηγήθηκε ο παππούς μου όσα έγιναν την ημέρα εκείνη που με έδωσε τ' όνομα. Ή- ταν μία ωραιότατη ξάστερη καλο- καιρινή βραδιά από τη θάλασσα έρχόταν ένα μωσαβολισμένο άγέρι που έκανε να τρέμω άπαλά το κλαδί της έλιάς το κρεμασμένο από την πόρτα και να σείονται οι κορυφές των συκιών πάνω από την πατριική μου στέγη. Νόμιζε ο παππούς μου ότι ξανάβλεπε τον θάνατο του στή

γέννηση του Νικία, και σ' αυτό το άτυχο πλασματάκι που ήμουν εγώ, ξανάβρισκε τον γιό του, άντρα τώρα μεγάλον κι' ευτυχισμένον.

Ο παππούς μου, όπως πολλοί γέροι στον τόπο μας, τρεφόταν απο- κλειστικά με μέλι. Στη γλυκειά αυ- τή τροφή έλεγε: πώς χρυσόπουσε τα θιάρα του γεράματι, το γερό μυκ- λό του και την ακανάβλητη μνήμη του. Το μέλι, όπως δεβαίωνα, μα- κρύνει τη ζωή. Ώστόσο εκείνη την ημέρα θέλοντας να γιορτάση τον έρχομό μου στον κόσμο, έβραζε πρώ- τος τα χείλη του στο ποτήρι τα στεφα- νωμένο με ρόδα, που ύστερα από χέρι σε χέρι έκανε το γύρο όλου του τρα- πεζιού. Το ποτήρι που αδειάζεται έτσι στην άρχη του φαγητού, λένε πως είναι το σύμβολο και το εχέγ- γυο της φιλίας που πρέπει να συνε- νώνει όλους τους συνδαιτημένους.

Από το πρώτο οι δούλοι είχαν πλύνει καθαρά το τραπέζι. Ήπου θα γινόταν το συμπόσιο και είχαν βάλει επάνω του τα κορινάκια με το ψώμι, τα κύπελλα με τα ζωρικά, τα κρύα φαγητά και τα γλυκά που ήταν έτοιμασμένα από πολλές ημέ- ρες πριν. Τώρα περιφέρονταν αθό- ρυθα γύρω από τ' ανάκλιτρα, όπου βρισκόταν όλοι ζαπλωμένοι, με το μέτωπο ανθοστραφανωμένο, και πρό- σφεραν στον καθένα από τα νόστιμα φαγητά. Ο πατέρας μου είχε φιλοτί- μηθει να δώσει ένα τραπέζι πλούσιο σαν να ήταν κανένας από τους πλου- σιότερους Αθηναίους άρχοντες. Στην άρχη έφεραν διάφορα θαλασσινά, καμωμένα με διαφόρους τρόπους.

"Άλλα όμως, όπως είχαν βγει από τη θάλασσα—κι' αυτά κατά τη γνώ- μη μου είναι τα καλύτερα—και άλλα μαγειρεμένα με το λάδι ή ψημένα στη στάχτη και πασπαλισμένα με πιπέρι και με κύμινο. Μαζί μ' αυτά σερβίρισαν ακόμα της όρας από τις όρνιθες κι' από τα παγώνια μας, που όρεκτικά άκόμη. Ο πατέρας μου έτρεφε ένα μεγάλο πλήθος από τα όρατα αυτά πουλιά της Ήρας. Και καθώς μου έλεγε ο παππούς μου, τη γιορτερή εκείνη ημέρα τα μεγα- λόπρεπα αυτά φτερωτά, σέβονταν τις πολύχρωμες όρνιθές τους, ή ανα- σηκώνοντας τις σαν εκθαμβωτικό λουλούδι, έμοιαζαν σαν να λάβαιναν κι' αυτό μέρος στο πανηγύρι που γινόταν για να τιμηθώ εγώ. Όλα αυτά, παιδιά μου, δεν σας τα λέω από άπλη μετριοδοξία, πιστέψτε με. Σας τα λέω για να ιδήτε πως κι' οι πιο ευτυχισμένες άρχες μπορούν να έχουν το θλιβερότερο τέλος.

—Έξακολούθησε, εμπρός, είπε ο

Περδίκκας με άνοπομονησία. Τι έ- φαγαν έπειτα; —Έφαγαν, έξηκολούθησε ο Πρό- ας, ύστερα από τα στρείδια και τις άχιβάδες, κρέας χοιρινό, σ' όλους τους τρόπους που μπορεί κανείς να το φάει. Δουκάνικα, χοιρομέρι, πο- δάρικια παραγεμιστά, σπάλα ψητή και γουρουνόπουλο του γάλακτος ψημένο δλόκληρο στη χόβολη, ύστε- ρα σιχώτι από άγριογούρουνο και μπουτίκι από άρνι, μεζεδάκια μω- σαχάρια και στήθος γουρουνόπου- λας με κύμινο, ζώδι και σίλφιο συμ- πλήρωσαν το πρώτο μέρος του φαγη-

του. Τότε ήρθε ή σειρά από τα που- λάκια που παρουσιάστηκαν μέσα σε ζεστή άχνιστή σάλτσα καμωμένη από λαδόξυδο και τυρί τριμμένο. Στο δεύτερο μέρος του δείπνου παρουσιάστηκαν τα καλύτερα που- λιά και ψάρια που μπόρεσε να βρη ή πατέρας μου: χέλια, ξιφιούς, σπά- ρους, μπαρμπούνια, τόνους, συνα- γρίδες και μαρίδες του Φαλήρου· γι' αυτές μου έλεγε ο πατέρας μου πως ήταν άξιες και για το τραπέζι των άθανάτων άκόμη, όταν τις βρατούσε κανείς ένα λεπτό μονάχα μέσα στο ζεματιστό λάδι. (Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΕΞΥΓΝΟ ΠΑΙΔΙ

ΙΝΔΙΑΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Το γέλιο της Θεάς

"Η Θεά δεν μπόρεσε να βαστάση γέλασε και με τα δώδεκα στό- ματά της. Κι' αυτό ήταν! "Όχι μόνο δεν έφαγε τον μικρό Ράμα, παρά του γιάτρεψε και την καμπούρα. "Έτσι το πρωί, όταν άνοιξε την καγόδα, ο πατέρας του τον βρήκε ζωντανό, χαρούμενο σαν πουλί, και ίσιο σε λαμπάδα. Από την ίδια ημέρα, έπαψε και το θανατικό. Τι θάμμα!

Ο μικρός Ράμας έγινε περίφημος. "Όλοι, στην πολιτεία εκείνη, ήξεραν πως ήταν ένα εξυγνο παιδί, που έκανε και την άγέλαστη Θεά να γελάση. Και σε λίγο, ή φήμη του έφτασε ως την πρωτεύουσα, κι' ο βασιλιάς έστειλε ανθρώπους του για να ιδούν αν είναι αλή- θεια όσα θανασία έ- λεγαν για το γιό του Βραχμάνου. Οι άπεισταλ- μένοι έμει- ναν έκστα- τικοί όταν τον έγγωφι- σαν κι' ά-

κουσαν τα λόγια του. Έφυγαν για να πούν στο βασιλιά πως όλα ήταν αλήθεια. Και σε λίγο ξαναγύρισαν με βασιλική διαταγή να πάρουν μαζί τους το μικρό Ράμα.

— "Τι με θέλετε;" τους ρώτησε το παιδί. — "Ο βασιλιάς σε θέλει", του αποκρίθησαν. — Να με κάμη τί; — Τίποτα. Θα σ' έχη μαζί του στο παλάτι και σ' θα τον κάνης να γελάη, όταν θάνα μελαγχολικός. — Και πόσα κεφα- λιά, πόσα στόματα έχει ο βασιλιάς; — Ένα μόνο. Αμ' τί, δώδεκα ένόμιτες, σαν τη Θεά του πατέρα σου; — Τότε θα μου είναι πολύ πιο εύκολο. "Έρχομαι!"

Κι' ο μικρός Ράμας άποχαιρέτησε τους γονείς του κι' άκολού- θησε τους άπεισταλμένους του βασιλιά. "Όταν έφτασε στην πρωτεύ- ούσα, ο βασιλιάς εύχαριστήθηκε πολύ από την όμιλία του, γέλασε με την καρδιά του, τον διόρισε άμέσως γελοιοποιό του, πρόστάξε να τον ντύσουν με βασιλικά ρούχα, κι' από τότε ο γιός του Βραχμάνου κα- θόταν στο παλάτι, κι' άμα έβγαине έξω ο βασιλιάς, άκολουθούσε κι' αυτός τη βασιλική πομπή με τους άλλους παλατιανούς, κι' ήταν περή- φανος κι' ευτυχισμένος. (Ακολουθεί)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΡΗΝΗ

Αγαπητοί μου,

ΑΙ ή μεγάλη ή-μέρα επιτέλους ά-νέτειλε! Πέντε δ-λόκληρα χρόνια την ποθούσαμε, την περιμέναμε στην άρχή στε-νάζοντας κάτω άπ' το πέλ-μα των έπι-δραμένων και των κατα-κνητών, κα-τόπι ελεύθε-ροι, αλλά κάτω άπ' το κράτος του έμφυλλου σπαραγμού. Τα πάντα εί-χαμε χάσει, εκτός από την έλπίδα, την πεποίθησή, της τελικής νίκης των Συμμάχων, που θέαζν και δική μας. Γιατί δεν ήταν δυνατό παρά να νικήθουν οι δυνάμεις του σκότους, του κακού, από τις δυνάμεις του φωτός, του καλού, της ελευθερίας, και της δικαιοσύνης. Αυτό κυρίως ή-ταν οι μεγάλοι έχθροί: ή Γερμανία του Χίτλερ κι ή Ιταλία του Μουσ-σολίνι. Κι είχαμε την έκτακτη ποινή να τους ίδοουμε συντριμμένους και τους δύο. Πρώτα τον Ιταλό, που οι ίδιοι του οι πατριώτες τον έπιασαν, τον έσοκόωσαν και τον κρέμασαν ά-νάποδα και σέ λίγο τον Γερμανό, που κάηκε, καθώς λένε, ζωντανός μέσα στο ύψογειο καταφύγιό του, άπ' όπου διεύθυνε την άπεγνωμέ-νη άμυνα του Βερολίνου. Δεν βρέ-θηκε το πτώμα του φαίνεται όμως πώς άπ' όσα διηγούνται, υποθέτουν ή φαντάζονται για το θάνατο του ά-καίσιου Φύρερ, αυτό είναι το πιθαν-ώτερο: ζωντανός ή σκοτωμένος, εκάηκε.

Αλλά τί μας μέλει! το οδοιπόρος είναι που κι οι δυο βρήκαν τα έπι-χειρήματα της κακίας τους. Και να σάς πω την αλήθεια, μεγαλύτερη ίκχυο-παίηση μου έδωσε το οίκτρο τέλος του Μουσσολίνι. Γιατί αυτός στα κλά' καθύμνενα έτορπιλλίος την «Ελλά» στο λιμάνι της Τήνου, την ήμέρα που γιορτάζαμε την Παναγία —μά μπορούσε να μην κάμη ή Με-γαλόχαρη το θαύμα της. —κι αυτός μας έκηρύξε τον άδικο πόλεμο κι έπείραξε να καταλάβη από την Αλβανία την Ηπειρο—πράγμα που δεν ήλ το κατόρθωσε ποτέ χωρίς το ανέγνωχο του Γερμανό—κι αυτός φιλοδόχησε να προσκρήση και να υποδουλώση την Ελλάδα δλόκληρη, από το Ιόνιο ως το Αίγαίο... «Αλλ'

αναγκάσθηκε να φύγη ντροπιαμέ-νος από παντού. Δεν του μένουν πιά ούτε τα Δωδεκάνησα, που τα κατείχε και τα τυράννευσε πριν από τον πό-λεμο, τριανταδυό δλόκληρα χρόνια. Κι όσο για τον άξιο γαμπρό του, τον περίφημο κόντε-Τσιάνο, που κα-ελλίκευε τ' αεροπλάνο και βομβάρ-διζε τις έλληνικές χώρες κι έσκό-τωσε τους άμαχους και τους άθώους, κι έπαίρνε τα παράσημα της... άνδρείας, αυτός τα βρήκε πρώτο-τερα: τον έτουφέκισαν Ιταλοί κατά διαταγή του ίδιου του πεθερού του. Διηγούνται πώς οι στρατιώτες μας, όταν πολέμουσαν και κατατρόπωναν τους Ιταλούς στα χιονισμένα και ματωμένα βουνά της Ηπείρου, έβλε-παν μπροστά τους, θεοό δραμα, τη Μεγαλόχαρη, να τους ενθάρρυνη και να τους βοηθή. Αλλά το θαύμα της το έλεπω, έγω άναργέστερο στην τελική συντριβή των άσεβων που δεν σεβάσθηκαν ούτε ίερό ούτε όσιο...

Τόν Χίτλερ, πάλι, δεν τον έχω-νευα ούτε όταν τον εθαύμαζαν όλοι, θεωρώντας τον ως τον μεγάλο άν-δρα, τον άκμωροφωτή και σωτήρα της Γερμανίας. Και θυμομαι τώρα μια Έπιστολή που σάς έγραψα, κάμ-ποσα χρόνια πριν από τον τον πόλεμο, τότε που μερικοί από τους άπαδούς του, δυσαρεστημένοι, έκα-μαν συνωμοσία να τον ρίξουν, να την σκοτώσουν, αλλά το έμαθε ο Χίτλερ, κι έτρεψε, και τους έσοκόωσε με το χέρι του ο ίδιος. Σας έλεγα τότε πώς ο Φύρερ δεν ήταν παρά ένας τυράννος, που τρομοκρατούσε το λαό, ποδοπατώντας κάθε του ελευθερία και προετοιμάζοντας έναν πόλεμο, για να κυριεύση τάχα τον κόσμο, αλλά για να αβματοκυλήση πάλι την ανθρωπότητα, και να καταστρέψη στο τέλος τη Γερμανία. Πόσες δια-μαρτυρίες άκουσα, πόσα γράμματα έλαβα για κείνη την Έπιστολή! Ο Χίτλερ, καθώς σάς είπα, είχε τότε παντού πολλούς και φανατικούς θαυ-μαστές. Δεν τους συγκινούσε ούτε ο απάνθρωπος διωγμός των Έβραίων της Γερμανίας, ούτε ή φυγή, ή έξο-ρία ανθρώπου, σαν τον Άινστάιν... Αλλά ο καιρός με δικαίωσε. Όλοι είδαν κατόπι που ήταν το ειδώλό τους και τί βουσοδομοδσε κατά του κόσμου και της μικρής μας Ελλά-δας ως που έφαγε το κεφάλι του...

Τώρα έλ' αυτά πέρασαν. Ο πό-λεμος στην Ευρώπη τελείωσε. Έ-χουμε Ειρήνη. Κι είναι το πρώτο. Με την Ειρήνη, όλα σιγά-σιγά μπο-ρούμε να τ' άποκτήσουμε. Φτάνει νά-χουμε φρόνηση, δμόνοια κι υπομονή.

Σας άσπάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΔΟΥΡΑΤΕΣ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Αυτή ή μάζα είναι ένας καινούρι-γιος όρος, μια καινούργια έννοια που μπαίνει στους συλλογισμούς μας. Θα μάς δοθή ευκαιρία στα έ-κόμενα να συζητήσουμε λίγο λεπτο-μερέστερα για την έννοια αυτή. Προς το παρόν, όταν λέμε μάζα έ-νόμος σώματος θα έννοούμε την πο-σότητα της ύλης που περιέχει αυτό το σώμα.

Όσοι κάθε ποσότητα ύλης άσκει μια έλκτική δύναμη πάνω σ' όλες τις άλλες ποσότητες ύλης που βρί-σκονται στην περιοχή της. Αυτό ο-μως είναι ένα μέρος μόνο άπ' τη μεγάλη άνακλήνη του Νιούτον. Ο νόμος της βαρύτητας δεν άρκείται μόνο στο να μάς πη ότι άσκειται αυτή ή έλκτική δύναμη, μάς λέει ά-κριβώς και πόσο μεγάλη είναι.

Πριν να έξετάσουμε όμως το μέγε-θος της, έχουμε κάτι άλλο να πούμε για τη δύναμη αυτή. Πρώτα πρώ-τα ότι είναι ά μ ο ι β α ί α. Δηλαδή αν τις δυο σφαίρες που είδαμε στα προηγούμενα τις όνομάσσοι, τη μια σφαίρα Α, και την άλλη σφαίρα Β, τότε ή σφαίρα Α άσκει πάνω στη σφαίρα Β μια άρισμένη έλκτική δύναμη, σύμφωνα με το νόμο της βαρύτητας. Τη ν υ λ α τ α α κ ρ ι β ω σ έ λ κ τ ι κ ή δ ύ ν α μ η ά σ κ ε ι και ή σφαίρα Β πάνω στη σφαίρα Α. Η Α τραβάει τη Β και με την ίδια δύναμη ή Β τραβάει την Α.

Αυτό συμβαίνει και στην περι-πτωση που τα δυο σώματα δεν εί-ναι σφαίρες, αλλά έχουν όποιοδή-ποτε άλλο σχήμα. Άς πούμε π.χ. ότι το ένα σώμα είναι κύβος, και το άλλο είναι ένα μακρύ δοκάρι. Κι' έδω ή έλκτική δύναμη είναι άμοιβαία, δηλαδή ο κύβος τραβάει το δοκάρι και το δοκάρι τον κύβό με την ίδια δύναμη. Στην περιπτώ-ση όμως αυτή πρέπει να ξεκαθαρί-σουμε κι' ένα άλλο ζήτημα: Το δο-κάρι έχει δυο άκρες και πολλά άλ-λα σημεία ανάμεσα στις άκρες αυ-τές. Πόδες ποιά ά κ ρ ι β ω σ σημείο του δοκαριού τραβιέται ο κύβος; Η άπάντηση είναι απλή: προς εκείνο ακριβώς το σημείο που όνομάζεται στη Φυσική κ έ ν τ ρ ο β ά ρ ο υ ς. Κι' αυτό ίσχυει γενικάτα, για όλα τα σώματα: οι έλκτικές δυνάμεις που περιγράφει ο νόμος της βαρύ-τητας άσκοούνται πάνω στα κέντρα βάρους των σωμάτων που έλκον-ται. Στην ειδική περίπτωση που το σώμα είναι σφαίρα, από ύλικό έντιξ

ως όμοιομορφο σ' όλο το έσωτερι-κό της—δηλαδή όχι άλλου πιά βα-ρύ ύλικό κι' άλλου πιά έλαστρο—το κέντρο βάρους, καθώς έχετε, συμ-πίπτει με το κέντρο της σφαίρας.

Άς έρθουμε τώρα στο μέγεθος της έλκτικής δύναμης.

Άς φαντασθούμε ότι παίρνουμε διάφορα σώματα, από δυο κάθε φο-ρά, κι' όα μετράμε κάθε φορά την έλκτική δύναμη που άσκει το ένα πάνω στο άλλο. Π.χ. βάλουμε τις δυο σφαίρες Α και Β σε άπόσταση ενός χιλιομέτρου το κέντρο της μιας άπ' το κέντρο της άλλης, και μετρήσαμε ότι ή έλκτική δύναμη που άσκει ή μια πάνω στην άλλη είναι στην περίσταση αυτή ίση μ' ένα γραμμάριο. Έπειτα άφήσαμε τη σφαίρα Α στη θέση της, αλλά βγάλαμε τη σφαίρα Β, και στη θέση της βάλουμε μια σφαίρα Γ που περιέχει διπλή ποσότητα ύλης άπ' τη σφαίρα Β, έχει δηλαδή δυο φορές πιά μεγάλη μάζα. Η δύναμη που θα μετρήσουμε στη δεύτερη αυτή περίπτωση είναι δυο γραμμάρια, δηλαδή δυο φορές πιά μεγάλη. Η σφαίρα Γ τραβάει τη σφαίρα Α με διπλή δύναμη άπ' ότι την τρα-βούσε ή Β, αλλά κι' ή σφαίρα Α, που δεν άλλαξε διάλο, κι' αυτή έλ-κει τη σφαίρα Γ με διπλή δύναμη άπ' αυτή που έσασκούσε πάνω στη σφαίρα Β.

Μπορούμε έπειτα ν' άφήσουμε την άρχική σφαίρα Β στη θέση της και ν' άλλαξουμε τη σφαίρα Α με τη σφαίρα Δ, που κα' έχη κι' αυτή τη διπλή μάζα από τη σφαίρα Α. Θα παρατηρήσουμε πάλι το ίδιο, δηλαδή ότι ή έλκτική δύναμη διπλα-σιάζεται και γίνεται πάλι δυο γραμ-μάρια. Όσοι όποιασδήποτε άπ' τις δυο άρχικές σφαίρες κι' αν διπλα-σιάζουμε τη μάζα, ή έλκτική δύνα-μη που άσκούν ή μια πάνω στην άλλη διπλασιάζεται.

Άν διπλασιά-σουμε τη μάζα και των δυο, κάνου-με δηλαδή ένα πείραμα με τη σφαί-ρα Γ (που έχει τη διπλάσια μάζα της Β) και τη σφαίρα Δ (που έχει τη διπλάσια μάζα της Α), τότε θα μετρήσουμε μια έλκτική δύναμη ίση με τέσσερα γραμμάρια. Η άρχική έλκτική δύναμη, του ενός γραμμα-ριού, διπλασιάστηκε μια φορά, κι' έγινε δυο γραμμάρια, γιατί άλλα-ξαμε τη μάζα της σφαίρας Β με τη διπλάσια μάζα της σφαίρας Γ. Όταν επιπλέον άλλαξαμε τη σφαίρα Α με τη σφαίρα Δ, ή ίδια αυτή έλ-κτική δύναμη διπλασιάστηκε άκόμη

μια φορά, κι' από δυο γραμμάρια που είτανε μετά την πρώτη άλλαγή, έγινε τέσσερα, γιατί ή σφαίρα Δ έχει, όπως είπαμε, διπλάσια μάζα άπ' τη σφαίρα Α.

Τώρα μπορούμε να γενικέσουμε το συλλογισμό μας και να πάρουμε οεσδήποτε αναλογίες. Π.χ. να πάρουμε ένα σώμα Ε (δεν είναι καμ-μιά άνίγκη να είναι σφαίρα το σώμα αυτό, όσα λέμε ίσχύουν και για σώματα οιδουδήποτε σχήματος) που κα' έχη είκοσι φορές μεγαλύτερη μάζα από τη σφαίρα Α, κι' ένα σώμα Ζ, που ή μάζα του να είναι π.χ. το ένα τέταρτο της μάζας της σφαίρας Β. Άν τα τοποθετήσουμε έτσι ώστε τα κέντρα βάρους των να άπέχουν πάλι ένα χιλίομετρο, τι έλ-κτική δύναμη θ' άσκήση το ένα πάνω στο άλλο;

Δεν είναι δύσκολο να το υπολο-γίσουμε αυτό. Οι σφαίρες Α και Β είδαμε ότι άλληλοέκκονται με δύ-ναμη ενός γραμμαριού. Άντι της μάζας της σφαίρας Α βάζω τώρα στη θέση της μια είκοσιπλάσια μάζα, έπομένως το ένα θα έπρεπε να γίνη είκοσι γραμμάρια. Αλλά άλλαξε κι' ή μάζα της σφαίρας Β, και στη θέση της μπήκε μια μάζα ίση με το ένα τέταρτο της άρχικής. Άπό τα είκοσι λοιπά γραμμάρια πρέπει να πάρουμε το ένα τέταρτο, κι' έτσι ή έλκτική δύναμη που άσκει το σώμα Ε πάνω στο σώμα Ζ (και το σώμα Ζ πάνω στο σώμα Ε) θα είναι ίση με το ένα τέταρτο του εί-κοσι, δηλαδή με πέντε γραμμά-ρια — έφ' όσον έννοείται τα δυο σώματα Ε και Ζ βρίσκονται σε ά-πόσταση ενός χιλιομέτρου.

Γιατί παίζει κι' ή άπόσταση ένα ρόλο, και μάλιστα πολύ μεγάλο. Άς ξαναγυρίσουμε στα σώματα Α και Β, που άλληλοέκκονται με δύ-ναμη ενός γραμμαριού, όταν βρί-σκονται σε άπόσταση ενός χιλιομέ-τρου. Άν τα τοποθετήσω σε άλλη άπόσταση, π.χ. στη μισή, σε πεν-τακόσια μέτρα, με πόση δύναμη θα άλληλοέκκονται;

Ο νόμος της βαρύτητας μάς δί-νει και σ' αυτό την άπάντηση. Μάς λέει ότι όσο μικραίνει ή άπόσταση, τόσο ή έλκτική δύναμη αυξάνει, κι' άντιστρόφως, ή δύναμη ελαττώνε-ται όταν τα σώματα άπομακρύνον-ται το ένα άπ' το άλλο. Θα περι-μενε κανείς ύστερ' άπ' αυτό ότι στη μέση άπόσταση, ή δύναμη εί-ναι διπλάσια, δηλαδή δυο γραμμά-ρια. Μετράμε όμως τη δύναμη με

την όποιαν άλληλοέκκονται τα σώ-ματα Α και Β στα πεντακόσια μέ-τρα κι' άντι δυο γραμμάρια βρί-σκουμε τέσσερα.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

Η ΠΛΑΚΑ

Έχει ή Αθήνα θυμωτές, Μά σαν της Πλάκας, Δέν είδα, τίποτα, καύθηνα.

Έχει τόση γοητεία ή πλάκα την ώρα του μενεξεδένιου άττικού δειλινού!

Μας ξαναφέρνει σ' εκείνα τα όμορφα, τα ρομαντικά χρόνια, που ζήσαμε στις γραφικές άνφορίες της, στις λουλουδιόμενες αύλές της, στις ιστορικές έκκλησιές της, στα άνοικτόκαρδα κέντρα της.

Να περπατή κανείς στα λιθό-στρωτά στενά της Πλάκας είναι σά να περνά ή άνάμεσα στους αιώνες και στην ιστορία. Όλόγυρα τους, τα παλιωμένα, κόκκινα χουσαφιά, μαβιά σπιτικά, ξεθωριασμένα άπ' τα χρόνια, έξαιλωμένα, μοιάζουν σαν ψεύτικα.

Τι όμορφα που έχουν τα πε-ρασμένα! Μου φέρουν στο νού κάτι ώραιους στίχους του άξέχα-στου Αλαπαδιώτη:

Όταν βραδυάση μέσα μου Ξυπνούν τα περασμένα, Ξυπνούν άργά, σά μουσικές νεκρές από καιρό, Σάν μουσικές που κάθηκάν και που τις λαχταρώ Κι' έχουνται πάλι μαγικά κι' ανέλπιστα σε μένα.

Η Πλάκα ήταν ή πιά άρχαία κι' ή πιά άρχοντική γειτονιά της Αθήνας. Ήταν ή καρδιά της.

Κι' ή ιστορία της είναι αληθι-νά δραματική.

Στους σκοτεινούς χρόνους της σκλαβιάς, πέρασε τα πιά φοιχτά μαρτύρια. Έγνώρισε τα για-γκίνια — εκείνες τις μεγάλες φωτιές που τη ρημάζανε όλακινη — τις σφαγές, τα γιορνούσια βάρ-βαρον κατακτητών του μεσαίωνα, τα παιδομαζώματα άπ' τους Τούρ-κους, τις φοβερές επιδημίες... Κι' όμως! Η Πλάκα, σαν άλλος έ-θνικός φοίνικας, ξαναζωντανέυε πάντα μέσ' από τη στάχτη της και διατηρούσε άβεστη τη λαμ-πάδα της έλπίδας για τη μεγάλη Άνάσταση.

Από την «Παλιά Αθήνα»

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, ἔτος Γ' Σεπτεμβρίου 28 (ἀρ. τηλ. 55-536) 8 Μαΐου 1945

ΞΕΧΑΣΑ τὴν ἄλλη φορά νὰ σὲς πιά, πῶς τὸ προσωπίδι μου γραφεῖο, σὴν ὄδον Γ' Σεπτεμβρίου, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει πιά τὸ παλιό μου τῆς ὁδοῦ Εὐρυπίδου, μὲ τὸ παραχώρησε ὁ καλὸς μου φίλος Ν. Μαναχός, διευθυντῆς τοῦ περιοδικοῦ «Φιλολογικά Χρονικά». Πρέπει μάλιστα νὰ τὸν εὐχαριστήσω καὶ δημοσίᾳ γιὰ τὴν εὐγενική του αὐτῆ παραχώρησι ἀεὶ καιρῶς καὶ ἡ Στέγη, γι' ἀνθρώπους καὶ γιὰ περιοδικά, ἀποτελεῖ πρόβλημα σχεδὸν ἄλυτο...

Τὸ προηγούμενο φυλλάδιο, μὲ τίς ζωγραφὲς καὶ τίς ἀριεῖς, τυπώθηκε βιαστικά, καὶ γι' αὐτὸ ἔχει κάμποσα τυπογραφικὰ λάθη. Σημειῶνω στὸ τέλος τὰ λάθη καὶ ἐγίναν στίς Ἀσκήσεις καὶ στὸ ἄρθρο τοῦ κ. Κακριδῆ. Ἀπὸ τάλλα, διορθῶω ἐδῶ μόνον μερικὰ: Στὴν «Διαγωνισμό πρὸς σύνθεσιν», νὰ διαβάσετε «ψευδωνυμῶχος», καὶ παρακάτω «τὸ ἴδιο ἢ κατώτερο βραβεῖο» (κί' ὄχι' «καλύτερο»). Ἐπίσης, στὸ ποίημα τῆς Δημητρώρας Πουλίτου, θαλασσοῦθηκε ἡ οἰκίη προπάντων σὴν τελευταία στροφῆ. Ἀλλὰ μὴ φοβεῖτε καὶ μόνοι σας, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὴν ἐννοίαν, νὰ ἀρῆσατε ἢ νὰ μεταθέσατε μερικὰ κόμματα.

Ἐλληγόπουλο, φανατίζουμαι τὴ χαρὰ σου ὅταν ἐμαθῆς πῶς ξαναρχίζω, γιὰ ἕξωρα πόου μάγαποῦσες καὶ ποσο ἦσουγ λυπημένος γιὰ τὴ διακοπὴ. Ναι, δὲν σημαίνει ὄν γάθηκε τὸ «ὄλιχό», ἀφοῦ ἔμειναν οἱ ἀνθρώποι, οἱ ψυχῆς, ἡ ἰδέα. Καὶ τὸ ὄλιχό ξαναγίνεται μὲ τὴν ἀγάπη σας καὶ τὴν ἰλοστηρίξή σας.

Καὶ ὅταν ἀκούω τὰ ἔρσιμα σὲ σκέπαζαν— μὲν γραφεῖ ὁ Κεραυνός— ἐγὼ τὸ εἶχα μετ' ἡ: Ἡ Διάπλασις δὲν πέθανε, ζεῖ, καὶ σὲ λίγο θὰ τὴν ἴδωμι πάλι μεγάλη κα' ἐνδοξὴ ὄπως πρῶτα. Καὶ ἡ προφητεία μου βγήκε ἀληθινή... Ἐυχαριστῶ, παλιέ μου φίλε, γιὰ τὴν ἀγάπῃ σου. Τὸ νέο σου ψευδώνυμο δεῖξτε.

Καὶ σένα, Κων. Α. Κουλ., σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Τὸ καταλαβαίνω, παιδί μου, οἰκογένειες ὑπαλλήλων καὶ συνταξιούχων δὲν εἶναι σήμερα σὲ θέση νὰ κάνουν τὰ παιδιὰ τους συνδρομητές, καὶ γι' αὐτὸ ἀκορῶς δι-νω τὸ φυλλάδιό μου καὶ στὰ κίόσκια, πού δὲν τὸ ἔκανα ἄλλοτε. Ἀλλὰ γιὰ τὴν «ἀριστέρο» τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα; δὲν εἶναι καθόλου, ἀφοῦ μιλά γιὰ ἠρωϊκὸ ἀγῶνα ἐναντίον Γερμανῶν. Θὰ σοῦ τὸ δημοσιεύσω μὲ ψευδώνυμο τῆς ἐκλογῆς μου— γιὰ τὴν ἰδέαν δὲν ἐπιτρέπεται— κί' διὰν θάρθῃς στὸ γραφεῖο μου, ἢ κρατεῖς αὐτὸ ἢ παίρνεις ἄλλο.

Ἀθηνᾶ Ἀθ. Παπαχαρίση, μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἐμαθα ἀπὸ τὸ γράμμα σου πῶς μ' ἔλα ὅσα τραβήξατε καὶ πέρα δὲν ἐπαθε τουλάχιστο ἡ ζωὴ σας κί' ἡ βγεία σας, ὅπως τόσων ἄλλων στὰ πολυκαθῆ ἡπειρωτικά χωριά... Τὰ δικὰ μου τὰ μεθαίνεις ἀπὸ τὰ φυλλάδια καὶ σοῦ στέλνω. Βίνα τὰ χαριεῖσματά σου, στὸ στικτό μου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ πῆς τὰ δικὰ μου στὸν ἀγαπητό μας μπαμπά σου, πού περιμένω καμμιά συννεργασία τοῦ καὶ γιὰ τὴν Γ' περίοδὸ μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐδικαίωμα ἐγκρίσεως, διὰ τοὺς συνδρομη- τὰς ἂ τὰ δέξεται τὸν ὄχι 100, διὰ τοὺς ἀγο- ραστάς ὄχι 200. Ὅσα ψευδώνυμα ἀπολα- ῖσθονται ἀπὸ α, ἀνήκουν σὲ ἀνόρια, ὅσα ἀπὸ κ. ἀνήκουν σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Φοῖβος, ἄ. (ΑΨ), Ἀλκιμος, ἄ (ΚΚ), Βελουδέτιο, κ. (ΚΑ), Χρυσάνθεμον, κ. (ΕΣ), Ἀφρο Μάρτι, κ. (ΑΒ), Νικηφόρος, ἄ. (ΠΒ), Πιστὴ Φίλη, κ. (ΑΓ), Μαῦρο Βέλος, κ.

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μεγάλῃ Ἑλλάς, κ. Ἀετός τῆς Ἠλείου, α.

Ἡ Διάπλασις ἀπαίξεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀγρόν τῆς Ἠλείου, (ἡ πρώτην συλλογὴν Ἀσκήσεων πού ἔλαβα, κί' ἡ μόνη ὡς σήμερα, εἶναι ἡ δική σου.) Γιλβέρτιαν (καθὼς θὰ εἶδες), ἔλαβα καὶ τὸ προηγούμενο γράμμα σου) στὸ ση- μερινό σου ἀργεῖο χωριστά.) Δημ. Π. Π. (ἔστι(λο.) Γεωργίου Ἰω. Μιχαλό- πουλου, Ντόραν Λαίην, Χρηστάκη Κολοκας, Κωστάκη Γεωργακόπουλου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσα γράμματα ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Μαΐου θάπανθω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 30ου Διαγωνισμοῦ Ἀθ- ῶν. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μεχρὶ τῆς 19 Ἰουλίου, καὶ πέραν ἀκόμη, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῆ.

29. Δεξιόχειρος
Εἰν' ἀριθμὸς τὸ πρῶτό μου, Ἐἴλλο πούλι πού κολυμπᾷ, Καὶ τ' ὄλο μου ἀρχιπέλαγο Πού ἐλευθερώθη πιά καὶ πᾶσι!

30. Στοιχειόχειρος
Ψηλό κί' ἀπέραστο βουνό, Πού θάρβω πόρο νὰ διαβῶ, Ὡ, γὰ νάνοιζω μίαν-δάη, Φτάνει μπροστὰ νὰ γράψω πῆ.

31. Μεταγραμματισμός
Κομπὸ ζῶο κερασφόρο, Δὲν πληρώσω βέβαια φόρο, Ἄν τὸ δεύτερο τοῦ ἀλλάξω, Χάωμ γιὰ νὰ τὸ πετόξω, Ἰώωσ καὶ νὰ τὸ πατήσω, Μὲ χαλὶ ἀφοῦ τὸ ντύσω.

32. Ἀναγραμματισμός
Μυστήριον τὸ αἶνιγμα Μυστήριον κί' ἡ λύσις Καὶ θὰ ἐξηγῆ μυστήρια Ἄν τὰναγραμματίσης. (Παλαῖν)

33. Τριγώνον
***** = Ψυστὸν
***** = Ζεστὰίνει.
***** = Ἀκρωτήριον
***** = Εὐωδίαζει
***** = Ἰγάρχει
***** = Σὺμφωνῶν

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
34. Κρυπτογραμματιδόν
1234512 = Ἐμπόλεμον κράτος
2145 = Χροσινὴ μονάς
31552 = Θαλασσινόν
4512 = Ἀγοράζοντα
521 = Ἐπίρρημα
142552 = Γυναικεῖον ὄνομα
2345 = Ἀσιπᾶ

35-39 Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι- σθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις:

ὄπιλον, Ἄονκος, Ἀένκας, Ἰλη, ἄετός.

40. Διπλό Ἐσφάλι

ρῶπας, Ἰον, ὄμα, ὄνος, Ρίον, ὄσας, Ρᾶ, ὄσρα.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς νὰ προσιεθῆ ἀνὰ ἐν γράμμα ὡς κεφαλή, ὅστε νὰ σχη- ματισθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις, τῶν ὁ- ποίων τὰ ἀρχικά ἔ' ἀποτελοῦν μέγαν πατέρα τῆς Ἐκκλησίας.

41. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν Ῥωμαῖον, τὰ δὲ δεύ- τερα γράμματα ἡλείκρον:

1, Θάλασσα 2, Αἰθιοπία 3, Θεά 4, Νησίς τοῦ Αἰγαίου 5, Ἐντομον κατα- στροφετικόν 6, Μέγας ποταμός.

42. Γεῖφος

Η - 3 - Η (Παλαῖν)

[Αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις συντεθῆ- σαν ἀπὸ τὸν ἈΝΑΝΙΑΝ, ἐν ἀγαμονῇ Συλλογῶν ἀπὸ συνδρομητῶς.]

Παραράματα:— Εἰς τὰς ἀσκήσεις τοῦ προηγούμενου φυλλαδίου διορθῶ- σατε: Ἀρ. 18, Ἀλνγνα, νὰ κλεισθῆ ἢ παρενθῆσαι μετὰ τὴν λέξιν σχηματίσει. Ἀρ. 26, Ἀκροστιχίς, ἀντὶ Τώρα, γρά- φωνε Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. Ἀρ. 27, Φωνηεντόλιπον, τὸ ρφ νὰ γίνῃ ρς.

Στίς Ἀόρατες Ἀλυσιδες διορθῶ- σατε: Σελ. 18 στήλῃ β' σειρά 17 ἀντὶ εγραμμάριε καὶ χιλιόγραμμα γράφε «γραμμάριε ἢ χιλιόγραμμα». Σελ. 18 στήλῃ β' σειρά 35. Μετὰ τὸ «Καί γιὰτὶ δὲν πέφτει» ἐπρεπε νὰ μποῦν ἀστερί- σκοι. Σελ. 18 στήλῃ β' σειρά 4 ἔκ τῶν κάτω, ἀντὶ «προξέζουμε» γράφε «προ- σέζουμε». Σελ. 19 στήλῃ α' σειρά 1, ὁ «ἀνθρώπος» θέλει φιλῆ. Σελ. 19 στήλῃ α' σειρά 29 (ἡ πρώτη μετὰ τὸν ἀστερί- σκο) ἀντὶ «λένε» γράφε «λέει». Σελ. 19 στήλῃ β' σειρά 2 ἀντὶ «ἐλαστικῆ» γράφε «ἐλαστικῆ».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΟΙΚΟΥ «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν **ΑΘΑΝΑΣΙΑ** ΚΙ' ἈΛΛΑ 24 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Μεγάλο, πολυτελέστατο βιβλίον, μὲ ἄρατα εἰκόνα τοῦ συγγραφέα στὸ ἐξώφυλλο, καμωμένη ἀπὸ τὸν ζω- γράφα κ. Δ. Μ. ΠΑΝΝΟΥΚΑΚΗ, πού ἐπιμελήθηκε κί' ἔλη τὴν ἐκδό- σῃ. Βρίσκειται σ' ὅλα τὰ Βιβλιοπω- λεία καὶ πιατὰ ὄρ. 400. ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΧ ΚΑΡΑΠΑΝΟΥ **ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ** Μεθυστήριον Κομψότατο βιβλίον μὲ ἐξώφυλλο εἰκονο- γραφημένο ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη κ. Ρ. ΤΖΑΪ- ΡΟΥΚΗ. Βρίσκειται σ' ὅλα τὰ βιβλιοπω- λεία καὶ πιατὰ ὄρ. 300.